

31 juli 2022, achttiende zondag jaar C
Eerste lezing: Prediker 1, 2; 2, 21-23
Evangelie: Lucas 12, 13-21

Homilie

In de evangelieën vinden we ook verhalen waarin Jezus wordt gevraagd om tussenbeide te komen bij een meningsverschil, zoals tussen twee zussen dat we twee weken geleden lazen. Vandaag wordt weer zoiets van Hem gevraagd, dit maal gaat het over twee broers. Het gaat niet over wie welk deel van het werk moet doen, zoals bij Maria en Martha, maar wel over een zo mogelijk nog neteliger kwestie: een erfenis. Geld en bezit levert op sommige plaatsen nog steeds familieruzies op.

Jezus weigert scheidsrechter te spelen en vertelt zelfs een verhaal waarin hij al die bezittingen relativeert, als wou Hij zeggen: hebben jullie niks beter om ruzie over te maken?

De boodschap van het verhaal is niet dat we geen bezit mogen hebben, wel dat we alles in het juiste perspectief zouden zetten. Werken staat ten dienste van de mens. Door te werken verdienen we geld en daar kunnen we dan van alles mee kopen om te (over)leven. Werken om goed te kunnen leven is natuurlijk goed. En werken voor een zekere reserve, werken voor een goed pensioen, is verstandig. Maar we moeten oppassen voor de houding van nooitgenoeg.

Zoals de man met de succesvolle oogst, in de gelijkenis die Jezus vertelt. Nog grotere schuren bouwen om nog meer te kunnen verzamelen, daarmee vult hij al zijn tijd. Maar, zegt God, waarvoor al dat zwoegen, als je leven morgen zal eindigen. Dan ben je rijk aan bezit, maar niet rijk bij God.

Het komt er dus op neer dat we een gezond evenwicht vinden tussen rijke schatten verzamelen voor onszelf en schatten verzamelen voor het Rijk Gods. Maar, wat zijn die schatten voor het Rijk van God hier op aarde? Die rijkdom bestaat uit mensen die hun leven delen met elkaar, uit vriendschap, uit liefde, uit vergevingsgezindheid, ... dingen die niet veel opbrengen op het eerste gezicht, meestal zelfs niks kosten, maar die uiteindelijk belangrijker zijn dan welk schijnbaar belangrijk hebbedingetje.

Deze boodschap is ook evangelie. Het is goed nieuws voor mensen, omdat het voor velen – als ze dat zouden toelaten – zeer bevrijdend zou kunnen werken.

We moeten werken, ok, maar Jezus wil ons hier bevrijden van die drang – die steeds meer voorkomt in onze samenleving – om altijd maar meer te willen. Soms lijkt het alsof mensen verplicht worden mee te gaan in de wedloop naar steeds meer en meer waardoor menselijk contact steeds minder en minder wordt. Dat in een welvarende regio als Vlaanderen heel wat mensen het niet meer zien zitten of lijden aan burn-out, zijn tekenen aan de wand die tonen dat Jezus gelijk heeft. Werken is goed, is gezond maar werken moet ook haalbaar blijven, moet op een goede manier gecombineerd worden met een gezins- en familieleven en een sociaal leven. Naast het werk moet er dus ook gewerkt worden aan (naasten)liefde, vriendschap, ... ook dat zijn namelijk zeer kostbare dingen die onze tijd vragen.

Werken om goed te leven is goed. Genieten van je eigen rijkdom is ok, maar velen geraken niet verder dan dat. Daarom is het goed dat zowel de eerste lezing als het evangelie ons vandaag met de neus op de feiten drukken: niet wat we allemaal gekocht hebben zal uiteindelijk belangrijk zijn, wel wie we geworden zijn.

We hebben allemaal middelen nodig om goed te kunnen leven.

Maar geen enkel bezit kan ons leven veilig stellen, leren we uit het evangelie.

Alles is van voorbijgaande aard en onze rijkdom en bezit zijn uiteindelijk niet van ons. We weten dat niemand van ons uiteindelijk iets zal meenemen. Het materiële dat we achterlaten heeft dan voor ons geen enkele waarde meer. Maar wel wie we geworden zijn, wie we zijn geweest.

Nu en dan is het nodig dat we ons eens bezinnen over de werkelijke waarde van het leven, die niet uit te rekenen is in geld of goed: De waarde van de echte schoonmenselijkheid, het hoogste goed in Gods Rijk hier op aarde waar wij leven.

Charel Verhoeven